

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΘΗΝΗΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΟΥΣ ΚΑΜΠΟΤ

Ο καλλιτέχνης πού έχει την πιο παράξενη σταδιοδρομία. Πώς ο άπνευγος των Γάλλων αριστοκρατών έγινε πλανόδιος πυγμάχος. Ο Κάμποτ μεύτσοσ οσ υπερωκεάνειο. Η ζωή των καταγωγίων τής Χάβρησ. Αριστοκράτρησ στο Παρίσι. Η επιστροφή στην Αμερική. Η πετρελαιοφόρησ πηγής και ο... έρωσ. Γάμοσ και διαζύγιο.

Ο Κάμποτ πυγμάχοσ.

Ο Κάμποτ μεύτσοσ.

Από τούσ καλλιτέχησ πού βροίκονται σήμερα στο Χόλλυγουντ, όλοι — πού ή λίγο — έχουν περάσει με ζωή γεμάτη περιπέτειεσ και πολύ λίγοσ εινε εκείνοι, των οποίων ή σταδιοδρομία ύπηρξε όμαλη κι ό όποιοι κατόρθωσαν να γίνουν γνωστοι και διάσημοι, χωρίσ να περάσουν προηγουμένωσ πολλήσ πικρήσ και άπογοητεύσεισ, και ιδίωσ πάρα πολλήσ στερησήσ.

Μολαταύτα, μεσα οσ τόσους ήθαστούσ, λίγοσ εινε εκείνοι πού ή ζωή των παρουσιάζει τόσες ένναλλαγέσ, όσες ή ζωή του Μπριούσ Κάμποτ, του πρωταγωνιστού τής τελευταίωσ μεγάλησ άμερικανικήσ ταινίασ «Κίνγκ Κόνγκ».

Συνήθωσ ό νέοι και ή νέεσ πού άνεβαίνουν στη σκηνή ή στην όθονή, εγκυκαλείποντ τον όνομά τουσ και παίρνουν ένα άλλο περιούσιοσ εΐηχο, στο όποιο, για πολλή φοιόρα προσθέτουν κι ένα εντέσ.

Με τον νεαρό Κάμποτ όμωσ, συνέβη τό αντίθετο. Τό δημοκρατικώτατον όνομα Μπριούσ Κάμποτ δέν εινε τό πραγματικώ του. Εινε τό ψευδώνυμο πού διάλεξε για ν' άντικαταστήσ τό άληθινό του όνομα, τό όποιο οσ όλο του τό πλάτοσ και τό μήκροσ, εινε Στέφανοσ Λάκωδοσ ντε Μπυζάκ.

Πράγματι, ό Κάμποτ εινε άληθινόσ άριστοκράτρησ. Κατάγειται από μια από τήσ παλαιότερησ γαλλικήσ οικογενείεσ πού μετρηώστικωσ προ δύο αιώνων στο Νέο Μεξικό, και στην Εύρώπη έχει συγγενείσ πού άνήκουν στην άνωτάτη άριστοκρατία. Μα και στην Αμερική ή κοινωνική θέσι του Κάμποτ δέν ήταν λιγώτερο άριστοκρατική: Ο πατέρασ του, ένας ταγματάρχησ του άμερικανικού στρατού, έχει πολύ μεγάλη περιούσια και σκόπευε μάλιστα να κάνει και τον γιού του στρατιωτικό. Μα ό νεαρόσ Μπριούσ είχε άλλεσ ιδέεσ. Μεσα του έβραζε τό αίμα των Γάλλων προγόνων του πού ή αγάπη τουσ για τήσ περιπέτειεσ τουσ εινε κόνει να εγκυκαλείφουν τήν πατρίδα τουσ και να ζητήσουν άλλο καινούργιοσ σιάδιον δράσειωσ. Έτσι λοιπόν ό Μπριούσ, οσ ήλικία 16 έτων, εγκυτέλειψε κρυφά τή στρατιωτική σχολή, στην όποια έσπουδάσε, και άκολούθησε έναν... περιουδειοντα πυγμάχο πού γύριζε από πόλι οσ πόλι και έκανε έπιδείξει. Μαζύ του γύρισε κι αυτόσ πόλιεσ και χωριά, έμαθε τά μυστικά τής πυγμαχικήσ τέχνησ και όταν τέλοσ τήν έμαθε στην έντέλεια και έόπλιωσε τον διδάσκαλό του και έργοδοτή του κάτω μ' ένα μαεστροκό νάκ-άουτ, έτρηε τά παπούτσια του στο χέρι και πήγε να βρή δουλειά άλλοσ.

Ο «περιουδειων πυγμαχικόσ θιασοσ» βρισκόταν τήν εποχή εκείνη στα νότια Τεξάσ κι έτσι ό νεαρόσ Μπριούσ άποφώσισε και πήγε στην πλησιέστερη πόλι, στο Κοστων, όπου και συνάντησε ένα παλιό φίλο του και συμμαθητή του. Ελεε έρθει τότε ή άνοιξησ και μαζύ μ' αυτήν έσύνησε στούσ δυό νέουσ ή όρεξεισ να γυρίσουν τον κόσμο και να ίδουν όλα τά θαυμάσια τής γήσ. Γι' αυτό τον λόγο άποφώσισαν να μπουν μούτσοι σ' ένα υπερωκεάνειο φορηγό και να πάνε στήσ άλλεσ ήπειρούσ.

Ο Κάμποτ άπεναντίασ του φερόταν με τή μεγαλύτερη αγάπη και χερματι-σμάτ... α. Καί τό παράξενο εινε ότι με τον ίδιο τρόπο φερόθηκαν στον Μπριούσ Κάμποτ όλα με τούσ όποιούσ

ήθεε οσ συνάφεια, από τούσ πού ψηλουτέεσ άριστοκράτεσ, ώσ τούσ ταπεινότερουσ εργάτεσ.

Έπί τέλοσ, κάποια μέρα τό υπερωκεάνειο έφτασε στη Χάβρη. Εκεί άλλοι συνάδελοφοι του, ό ναύτεσ του φορηγού, άνέλεθαν να μνήσουν τον Μπριούσ στη ζωή του λιμανιού. Τόν έπληγαν λοιπόν οσ όλα τά καταγώγια και τά καφέ-σαντάν τής Χάβρησ, τά όποια σμηίζονται ώσ τά χειρότερα τής Εύρώπησ, έφάμωλλα μονάχα με τήσ Σαγκάησ.

Εκεί ό Μπριούσ εινε θεάματα πού δέν τά φανταζόταν ούτε στον ύπνο του: μορφέσ παράδοξεσ άπ' όλες τήσ άκροσ τής γήσ, φάτσεσ κακούργων, γυναίκεσ νέεσ και γρηξέσ, όλες με τή σφραγίδα τής διαφθοράσ. Παρακολούθησε τρομερούσ καυγάτεσ και κτηνώδη μεθύσια, εινε άνθρώπουσ μισοπεθαμένωσ από τά ναρκωτικά, συναστροφώρηε λωποδυτέσ και κάθε κατηγορίασ κακοποιώσ.

Ο νεαρόσ άπόγονοσ τής ένδοξου κι άριστοκρατικήσ οικογενείασ ντε Μπυζάκ, αισθάνθηε άδηία και άγανάκτηση μπροστά σ' αυτά τά θεάματα κι άποφώσισε να φύγη όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα άπ' αυτό τό περιβάλλον. Έπληρε λοιπόν τά λίγα λεπτούλεια πού είχε μαζέψει κι έβγαλε ένα εισιτήριο τρίτησ θέσειωσ για τό Παρίσι. Μόλιεσ έφτασε εκεί, παρουσιώστηκε άμέσωσ στο θείο του Χέρμαν Χάριουσ, τον φίλο του μεγάλου τραπέζιτου και πολυεκατομμυριούχου Πιερποντ Μόργκαν.

Ο καλόσ θείοσ δέχτηκε με άνοιχτέσ άγκάλεσ τον άστω άνήφιό. Τόν έντυσε σύμφωνα με τήν κοινωνική του θέσι και τον εισήγαγε στην άριστοκρατική παρισινή κοινωνία. Ο νεαρόσ Μπριούσ γνώρισε τό Παρίσι και διασκέδασε όσο λίγοι νέοι στην ήλικία του. Χάριεσ στην ύψηλή θέσι του θείου του, πήγε και έτεοκέρθη τά πεδια των μαχών με τιμητική στρατιωτική συνουδεια, έχοντασ μαζύ του ώσ όδηγό έναν Γάλλο στρατηγό. Έκαλείτο σ' όλες τήσ έπίσημεσ τελετέσ, σ' όλες τήσ δεξιώσεισ. Αυτόσ, πού πίν από ένα μίνα, ξηπόλυτοσ και άζτένιστοσ, σφουγγάριζε τό κατάστρωμα του βρομικού φορηγού, έμπαινε τώρα στα λιμνρότερα παρισινά σαλόνα και σόχνετασ μαζί πού άριστοκρατικά κέντρα.

Αυτό όμωσ εινε τό ιδιαίτερο χαρακτήριστικό τής ζωής του Μπριούσ Κάμποτ. Από τήν ταπεινότερη άφάνεια άνεβαίνει στα μεγαλειότερα ήγη και από τό ύψη πέφτει πάλι στην άφάνεια, διατηρώντασ πάντα τό χαμόγέλο του.

Για να μάθ καλά τά γαλλικά, ό θείοσ του άνέθεσε σ' έναν τυφλό του πολέμου να συνουδεύη κάθε άπόγευμα τον άνεπιό του οσ περίπατο στο δάσοσ τής Βουλώνησ. Από τον δυστυχισμένο αυτόν άνάτηρο, ό όποίοσ έτυχε να εινε άνθρώποσ με μόνάχα να μιλά άνταστα τά γαλλικά. Έγινε και άνθρώποσ, με δλη τή μεγάλη σημασία τής λέξειωσ. Τό παράδειγμα του τυφλού, πού άντιμετώπιζε με τόσο θάρροσ τήν τραγική του μοίρα, τον έπηροσε πολύ και τον βοήθησε οσ κάθε περίπτωσι τής ζωής του.

Στη Γαλλία ό Μπριούσ γνωρίστρηε μ' ένα νεαρό Γάλλο συγγραφέα κι ό δυό νέοι άπεφώσισαν να κάνουν τον γύρο τής Γαλλίασ με τό ποδήλατο. Δέν έτελειώσαν όμως τό ταξείδι τουσ. Όταν έφθασαν στο Τούρν, ό νέοσ Γάλλοσ πρότεινε στο φίλο του να εγκυκαλείφουν τό ποδήλατά τουσ και να έγγραφούν ώσ φοιτητά στο παλιό και φημισμένο Πανεπιστήμιο τής πόλεωσ. Καί ό Κάμποτ, με τήν άποφασιστικότητα πού τον χαρακτηρίζει οσ όλα του, δέχτηκε πρόθυμα.

Έτσι, ό γιούσ του ταγματάρχου ντε Μπυζάκ και πρόφη εβελπεσ, έγινε φοιτητήσ... τής φιλολογίασ. Η μανία του όμως για τή γαλλική λογοτεχνία δέν κράτησε παρό μόνάχα έξη μήνεσ. Έξαφνα τότε τον κυριέυσε μια μεγάλη νοσταλγία για τούσ δικούσ του. Έπιθυμών να

Ο Κάμποτ εβελπεσ.

Ξαναβίδη την πατρίδα του και τους γονείς του, και χωρίς να χάνη καιρό, μπήκε σ' ένα υπερωκεάνειο — ως επιβάτης όμως πρώτης θέσεως — και ξαναγύρισε στην 'Αμερική.

Γιά ένα διάστημα αποφάσισε να επιδοθῆ σε σοβαρές μελέτες κι ἔτσι γράφτηκε πάλι φοιτητής σ' ένα Αμερικανικὸ Πανεπιστήμιο. Ἐπινομηταῖς ὁ πατέρας του εἶχε ἀνακατενθεῖ με ἐπιχειρήσεις πετρελαίων. Σ' ἕνα μεγάλο τους κτήρια μάλιστα, ὑπῆρχαν ἐλιτίδες ν' ἀνακαλυφθοῦν πετρελαιοφόρες πηγές. Ἐτσι, σὲ λίγο, ὁ Μπριουὶς ἔκρινε πρωτιότερο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ βιβλία γιὰ τὰ πετρέλαια. Ἀρμιατῶθηκε λοιπὸν μ' ἕνα γαιοτρίτανον κι ἄρχισε νὰ σκάβῃ δίλες τῆς γωνίης τοῦ πατρικοῦ κτήματος, παρακαλῶντας τὸν Θεὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ πετρέλαιο. Μὰ τὸ πετρέλαιο δὲν φανερώθηκε πρῶτῃ. Καὶ στὴ θέδι του παρουσιάστηκε ὁ ἔξως μὲ τὴ μορφή μιᾶς ὠρασιότητας νέας.

Δίχως νὰ χασομερήσῃ ὁ Μπριουὶς, πέταξε τὰ γαιοτρίτανια, δίχως εἶχε πετάξῃ καὶ τὰ βιβλία καὶ ἀκολούθησε τὴν ἐκλεκτὴ του σὺ τὸ Σικάγο, δῶν ζῶσε ὁ πατέρας τῆς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους χρηματιστάς. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἡ ἔφημερίδες ἀνήγγειλαν ἕναν νέο ἀριστοκρατικὸ γάμο.

Ἀπὸ χρόνα κράτησε αὐτὸς ὁ γάμος, γιὰτὶ ὁ Μπριουὶς δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ σταθερὸς σὲ τίποτε.

Ἐπινομηταῖς, χάρις στὸν πεθερὸ του, εἶχε ἀνακατενθεῖ μὲ τὸ χρηματιστήριον. Ὅταν λοιπὸν ἐγκατέλειπε τὴ γυναῖκα του, πήγε στὴ Νέα Ὑόρκη κι ἔξρηκολούθησε ἐκεῖ τῆς χρηματιστικῆς του ἐργασίης. Καὶ σὲ τέλος ἔφτασε στὴν Καλλιφορνια.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ πᾶν κανεὶς στὴν Καλλιφορνια καὶ νὰ μὴν τὸν ἐκλάβῃ ὁ κινηματογράφος. Αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἀκόμη περισσότερον γιὰ τὸν Μπριουὶς Κάμπος ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ δοκιμάζῃ τὸ κάθε τι καὶ ν' ἀνακατενεύεται σὲ όλα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τῆς δόνης. Οἱ γνωστοὶ του τοῦ ἔδωσαν γράμματα πρὸς δίλους τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς κυριωτέρους σκηνοθέτας τῶν κινηματογραφικῶν ἐταιρειῶν, ἀλλὰ ὁ ὑπερήφανος Μπριουὶς δὲν τὰ χρησιμοποίησε ποτέ του.

— Ὅταν θέλει νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς κάτι, ἀρχίζει ἀπὸ τὴ βάση κι ὄχι ἀπὸ τὴν κορυφή, ἔλεγε.

Μολαταῦτα, χάρις στὴν ἀξιοθαύμαστη ἱκανότητά του νὰ πλάνη φίλιος μεῖο τὸν κόσμο, δὲν ἄφησε νὰ συνδεθῇ μὲ πολλοὺς ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Ἐγινε λοιπὸν σὲ λίγο στενὸς φίλος τοῦ Τζέιμς Μάκ-Κοῦ, τῆς Μάριον Νταβίης καὶ τῆς Ντολορῆς ντέλ Ρίο. Πῆρασαν ὁμοῦς δύο χρόνια καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε μπορέσει νὰ μπῆ σὲ κανένα σπουτίο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε πάψει ἐντελῶς ν' ἀλλολογεῖ μὲ τὸν πατέρα του. Ἦθελε πρῶτα νὰ ἀναδειχθῇ στὸν κινηματογράφου, προτοῦ νὰ κἀνῃ γνωστὸ στὸ γέρο ταγματάζοχ τὴν τελευταία περιπέτειά του.

Τέλος, σὲ κάποια κοσμικὴ συναναστροφή ἡ Ντολορῆς ντέλ Ρίο τὸν εἰσήγαγε στὸν Δαυὶδ Σελτονίκο, ἕνα παραγωγὸ ταινιῶν. Ὁ Σελτονίκο τῆς ἡμέρας ἀκριβῶς ἐκεῖνης ἦταν πολὺ στενωχωρημένος, γιὰτὶ ἐπαρόκειτο νὰ γυρίσῃ τὴ μεγάλη ταινία «Κὶνη-Κόνγκ» καὶ ὁ Τζέιμς Μάκ-Κοῦ, γιὰ τὸν αἰεὶ εἶχαν προορίσει ἀρχικῶς τὸν ὄλο ἐνὸς γιγαντιαίου γορίλλα ποὺ καταστρέφει τὸν κόσμο, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσῃ ἐπιείκοντως μιὰ ἄλλη ταινία.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Σελτονίκο ἀντίκρουσε τὸν πανήγυρο καὶ ἀθλητικὸ Μπριουὶς Κάμπος, ἀντιλήφθη ὅτι βόηκε τὸ πρῶτακο ποὺ ζητοῦσε. Ἀμέσως τοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶν νὰ τοῦ πᾶρον μερικὲς δοκιμαστικῆς φωτογραφίης καὶ σὲ λίγες μέρες ἡ ἐταιρεία «Μετρό Γκόλντοιν» τὸν προσέλαβε ὡς πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίης «Κὶνη-Κόνγκ».

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ὁ Μπριουὶς ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, ἔστειλε ἕνα τηλεγράμμα στὸν πατέρα του, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἰδησι. Κι' ἐνῷ περιμένε τὴν ἀπάντησι, τοῦ ἦλθε ἕνα ἄλλο τηλεγράφημα. Ὁ ταγματάζοχος ντέ Μπρῆζερ εἶχε πέσει θύμα δυστυχήματος, κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς κινητικῆς ἐκδρομῆς καὶ πέθανε προτοῦ νὰ πληροφορηθῇ τὴ δόξα τοῦ γιοῦ του.

Λίγος εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ γινώσκουν τόσο καλά τὴν εἴβνια καὶ τὴν καταδίωξι τῆς τύχης, ὅσο ὁ Μπριουὶς Κάμπος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἐνας Ἄγγλος γιατρὸς βεβαιώνει ὅτι τὸ κρῦο ἐξασκεῖ εἰεργετικὴ ἐπίδρασι στὴ διατήρησι τῶν μαλλιῶν. Ἀρκεῖ νὰ λῆσῃ, λέει, κανεὶς δύο ἢ τρεῖς μίγες σὲ ψυχρὰ κλίματα καὶ ἴδιος σὲς ἀρκετικῆς ἡ ἀνταρκτικῆς περιοχῆς, γιὰ νὰ ἀντιλήφθῃ τὸ μέγεθος τῆς εἰεργετικῆς αὐτῆς ἐπιδράσεως.

Παρατηρήθη μάλιστα σχετικῶς ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ βάζουν πάγο μέσα στὰ διάφορα ποτὰ ποὺ πίνουν, προφυλάσσονται ἀπὸ τὴν τριχόπτωση ποὺ εἶνε μιὰ ἀσθένεια ἐντελῶς ἄγνωστη σὲς Ἑσπαμῶσους καὶ γενικὰ σ' ὄσους ζοῦν μέσα σὲ πολλὰ χιόνια καὶ πάγους.

Ἐνας ἄλλος γιατρὸς παρατήρησε ὅτι τὸ τρίχωμα τῶν σκυλῶν τῶν πολικῶν περιοχῶν αἰξάνει καταληκτικὰ καὶ ὅτι τὰ μαλλιά τῶν ἐξερευνητῶν τοῦ πόλου ἀποκτοῦν μεγάλη στερεότητα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΕΡΕΝΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Γυρῶει ὁ πόνος μου κάποτε σὲ χιόνια τὰ παλῆα
στῆς χώρες τῶν παραμυθῶν καὶ σὲς τρανοὺς ορηγάδες
στῆς πύργους τοὺς κρυστάλλινους στὰ κάστω ἀπὸ γυαλιὰ
ποὺ ἱσπότες πολεμοῦσαν γιὰ ἔξασκετῆς νυφάδες.

Στὸ πῶ μου ζωντανεύουν οἱ πεθαμῆνοι θρόνοι
κι' ἡ ἀρμονία τους μοῦ κοιμᾷ πόνους κρυφούς στὰ στήθια
δίχως μὲ γανούριζε σὲ περασμένο οἶδι
ἡ φαντασία τῆς γλυκίης καὶ τοῦ παποῦ ἡ ἀλήθεια.

Νά, ὁ πόνος ὁ κρυστάλλινος μὲ τὰ χρυσὰ κλειδιὰ
ποὺ ἡ σήγισσα ἡ πεντάμορφη κλεισμένη ἀναστενάζει
καὶ κρυφτερεῖ τὸ σῆμα τῆς μαρκῆς ἀπ' τὴν ἀμμουδιά
κι' ὁ ποθος, ἄγρω θρωῶ, τὰ σπλάγχνα τῆς σπαράξῃ.

Νά, ὁ τροβαδοῦρος ὁ γλυκίς, ποὺ στὴ χρυσὴ του λύρα
μέρα καὶ νύχτα τραγουδεῖ τὰ πάθη τῆς ἀγάτης.
Νά, καὶ ἡ σπριγγίλα ἡ μάγισσα κι' ἡ ψυχολογία Μοῖρα,
νά, καὶ τοῦ πόνου ὁ φύλακας ὁ ἀκοιμητὸς ἄρατης.

Νά ὁ δρόκος ποὺ ἀπ' τὸ στόμα του πετᾷ φωτιές καὶ καιεῖ
καὶ μιὰ νυφῶδα διαλεχτὴ τοῦ πάνε κάθε χρόνου.
Νά, τὸ τρανὸ ορηγόπουλο, ποὺ κἀβεται καὶ κλαίει
μαρμαρωμένο στὸ χρυσὸ τὸ μαγικὸ τοῦ θρόνου.

Ἄχ! Ἄχ! νὰ γυρῶσουμε, ἀγάτη μου γλυκιά,
στῆς χώρες τῶν παραμυθῶν, στὰ περασμένα
(χρόνα :

Ἐσὺ νὰ εἶσαι σήγισσα τοῦ πόνου μυστικὰ
καὶ τροβαδοῦρος πλάς σου νὰ τραγουδᾷ αἰώνια.

Ἐλα στὸν πόνου τὸν κρυφὸ νὰ πᾶμε νὰ κλει-
(στοῦμε
καὶ σὰν περάσει ἡ μάγισσα κι' ὁ κόσμος δίλος
(γίνε
τοῦγῶσ, γύρω μάρμαρο, σφιχτὰ ν' ἀγκαλα-
(στοῦμε
μαρμαρωμένο σὺμπέγμα ἡ ἀγάτη μας νὰ μείνῃ.

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τοῦξ' ἡ ματιὰ μου ἐλεύθερη, χάνεται σχιζεῖ...
Κάτω τὰ χιόνια, τὰ σύννεφα ψηλά...
Καὶ πᾶσι καὶ σταματᾷ ἐκεῖ ποὺ γλυκογγίξει
καὶ μετ' ἡ θάλασσα ὁ οὐρανὸς μιὰ.

Κοιμᾶται τ' ἀχοργιάλι, ἡ αἴθα πνέει δειλιά,
ἀσπρίζει ἐδῶ ποῦλι κι' ἐκεῖ κεντῶς μαυρίζε.
Ἦ νύχτα ἐχάθη, ἡ δίστις μινάχα φοδίζει
ἡ μέρα εἶνε νεκρῶς, δῶν χαιογυλιὰ.

Μὰ καὶ τῆς δίσσεως σὲ λίνο φεύγει ἡ χάρι
καὶ μέσ' στὴ λίμνη μας θὰ ἴδοῦμε τὸ φεγγάρι
ἕνα ποτάμι ὀλόχρυσο πλεθρὸ νὰ κἀνῃ.

Καὶ τότε θὰ σοῦ πῶ, ἀγάτη μου θεοσῶτη :
—Μέσ' στὴν καρδιά μας, θάλασσα πᾶθη γεμάτη,
ὁ ἔξως εἶν' αὐτὸ τ' ὀλόχρυσο ποτάμι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἄπ' τὸ κενερίν, δῶν τὸ κλωβὶ του
πεταχτὸ θρωῶ,
νὰ γυρᾷ μὲ χάρι τὸ χρυσὸ κορμὶ του,
ἔξαρνα μπροστά μου πέφτει ἕνα φτερό,
ἀπ' τὸ κενερίν μέσα σὲ κλωβὶ του.

Ἐγγονιαστο ποῦλάκι, ποὺ νὰ καταλάβῃ!
Τὴ γλυκιά λαλιά,
τὰ τραλλὰ παγῆδια, μιὰ σπινθὴ δὲν παύει
μέσ' στὴν ἀσπρῆνια ποὺ κλεινοῦσ φωνά.
Ἐγγονιαστο ποῦλάκι, ποὺ νὰ καταλάβῃ!

Φύσηξε τ' ἀγέρι, τὸ φτερόν ἀρπάξῃ.
Ποῦ θὲ νὰ σταθῇ;
Κύτταξε πᾶς φεύγει! πεταχῶδα μοιάζει.
Ἄπὸ ποῦ λουλοῦδι θὲ ν' ἀγαπηθῇ;
Φύσηξε τ' ἀγέρι, τὸ φτερόν ἀρπάξῃ.

Ἐτα κι' ἀπ' τὴν κόρη, ποὺ γοργὰ διαβαίνει
φεύγει μιὰ ματιὰ.
Δὲν γυρᾷ, δὲ σπῆκει, καίε χαριτωμένη...

Ἄχ! σὲ τίνας στήθη ἄναψε φωτιά,
ἡ ματιὰ τῆς κόρης, ποὺ γοργὰ διαβαίνει;
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

